

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. P.**
státní příslušnost Ukrajina,
trvale bytem U.
zastoupena advokátem JUDr. Janem Kňourkem
sídlem Kovanecká 2390/3, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2018 č.j. CPR-9509-2/ČJ-2017-930310-V261

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 90 odst. 5 a ve smyslu § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 3. 2017 č.j. KRPA-87241-14/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm.

b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo také konstatováno, že na cizinku se nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak byla rovněž stanovena doba k vycestování z území České republiky, a to do 15 dnů od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že jí nebyla umožněna porada s právníkem ani kontaktovat jejího zaměstnavatele, fakticky byla donucena správním orgánem vzdát se svého práva na odvolání. Toto jednání správního orgánu pak považuje za protiústavní. Nicméně po poradě se svým právníkem žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala odvolání, které odůvodnila i tím, že řízení před správním orgánem vykazovalo procesní a věcné vady.
3. Dále žalobkyně uvedla, že sice souhlasila s tlumočením, nicméně předpokládala, že bude tlumočeno do jejího mateřského jazyka, s tlumočením do ruštiny nikdy nesouhlasila. Tato skutečnost pak měla podstatný vliv na údajné vzdání se odvolání a průběh celého výslechu.
4. Žalobkyně namítala, že celé řízení bylo hektické, zkratkovité, trvající v prvním stupni v řádu několika hodin, nezohledňující právo na spravedlivý proces. Argumentace žalovaného, že žalobkyně nebyla pod nátlakem, jelikož do protokolu uvedla, že se chce vrátit domů, je podle žalobkyně zcela irrelevantní. Podle žalobkyně nemohlo řízení skončit jejím vyhoštěním, kdyby byla poučena o svých právech a povinnostech v mateřském jazyce a pokud by jí nebyly kladeny sugestivní otázky. Má za to, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, když její jednání nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů. Dále je dle jejího názoru předmětné správní řízení zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které již namítala ve svém odvolání.
5. Ze strany správního orgánu bylo tvrzeno, že vykonávala na území České republiky práci neoprávněně, jelikož k tomuto neměla platné povolení. Podle žalobkyně správní orgán nepodloženě odmítl aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71 ES, jelikož je žalobkyně zaměstnancem polské společnosti OVD-TEMYRTRANS SP.ZO.O. (dále též „OVD-TEMYRTRANS“) a do České republiky byla vyslána v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb. Toto poskytování služeb dle názoru žalobkyně probíhalo v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Soulad postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření Evropská komise.
6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyslovila s takovým projednáním věci nesouhlas.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 3. 2017 byla provedena policejní akce „ROHLÍK 2017“, a to speciálně se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo provozují dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Akce byla provedena v provozovně Rohlík společnosti VELKÁ PECKA s.r.o. Při výkonu pracovní činnosti balení zboží byla v rámci akce kontrolována žalobkyně, která předložila cestovní pas Ukrajiny, v němž měla vylepeno polské vízum typu D MULT č. 009294537 s platností od 2. 12. 2016 do 21. 5. 2017 s délkou pobytu na 171 dnů a bylo vydáno dne 23. 11. 2016; nepředložila povolení k zaměstnání na území České republiky. Žalobkyni bylo dne 9. 3. 2017 oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Při výsledku před správním orgánem prvního stupně žalobkyně mimo jiné uvedla, že nepožaduje tlumočníka ani nevyužije právo na právního zástupce, cítí se zdráva. Dne 9. 12. 2016 přicestovala do Polské republiky; přicestovala proto, že ji vyzvali, aby tam přicestovala kvůli práci pro jednu firmu, ale neví, jak se jmenuje; tam pracovala na skladě, kde ji chytila policie. Z Polské republiky ji odvezli i s jinými do České republiky a zde také pracovala; přicestovala do České republiky tak před měsícem. Odvezli je tam, kde je dnes chytili, a tam pracuje tak měsíc. Zatím nedostali žádné peníze za práci. Peníze jim dají v Polsku, což jim sdělil jeden člověk, neví jaký, který toto obstarával. K dotazu, zda vlastní pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti na území České republiky či si o něj požádala, odpověděla, že nevlastní. Vlastní pouze v Polsku pracovní povolení. Práci (na adrese P.) jí zprostředkoval nějaký V., který bydlí v Polsku, blíže tuto osobu nezná. Neví, kdo ji přijal do práce. Jednou to byl ten a podruhé onen. Byl to někdo z České republiky a někdo z Ukrajiny, bylo tam hodně lidí. Jednou pracovali se zeleninou a jednou dělali zas něco jiného, různé práce. Žádnou pracovní smlouvu nepodepsala, měla nějaký dokument, který jí dali v Polsku. Docházkový list asi nějaký byl, ale neví. Občas si je tam někdo zapsal při příchodu a odchodu. Jak přicestovala do České republiky, tak nastoupila, to bylo tak před měsícem. Další práci domluvenou neměla. Nikde jinde nepracovala, jen předtím v Polsku. Pracovní pomůcky byly ve firmě. Peníze za práci ještě nedostala. Slíbili jí 20.000 Kč za měsíc. Odvedenou práci kontrolovalo hodně lidí, nezná je. Na dotaz, zda vykonávala pracovní činnost bez povolení ještě někde jinde na území České republiky, odpověděla záporně. K otázce, zda si je vědoma skutečnosti, že bez pracovního povolení nemůže na území České republiky vykonávat pracovní činnost, uvedla, že jí bylo řečeno, že když bude mít smlouvu v Polsku, tak ji pošlou do

České republiky, kde bude moci vykonávat práci. Nyní si je vědoma svého protiprávního jednání. Má polské pracovní pojištění. Je zde s ní manžel, který taktéž pracoval ve firmě Rohlík, V. P., nar. X. Balil zeleninu, prakticky dělal to, co ona. Na otázky, zda se nachází na území České republiky osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči a nelze tuto povinnost nebo péči zajistit jiným způsobem, zda má v České republice nebo v Evropské unii osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, zda sdílí v České republice s občanem Evropské unie nebo České republiky společnou domácnost, zda má nějaké vazby k České republice, případně závazky nebo pohledávky a zda vlastní v České republice nějaký majetek, odpověděla záporně. Na Ukrajině bydlí s manželem v domě, který je jeho. Na otázku, zda do svého domovského státu chce vycestovat dobrovolně, odpověděla kladně. Na území České republiky nepáchala trestnou činnost. Její zdravotní stav je dobrý, žádné léky nebere.

10. Žalobkyně dne 9. 3. 2017 podepsala prohlášení, podle něhož se seznámila se spisovým materiálem a nežadá žádného doplnění; nežadá o seznámení s podklady, ze kterých ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 3. 2017 č.j. KRPA-87241-14/ČJ-2017-000022 bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo také konstatováno, že na cizinku se nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak byla rovněž stanovena doba k vycestování z území České republiky, a to do 15 dnů od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí. Žalobkyně téhož dne podepsala předtištěné prohlášení o tom, že se vzdává práva na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2018 č.j. CPR-9509-2/ČJ-2017-930310-V261 podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

13. Žalobkyně svými žalobními námitkami brojila především proti postupu správního orgánu prvního stupně a průběhu svého výlechu, pročez dle žalobkyně nelze přihlížet k jejímu prohlášení o vzdání se práva na odvolání.
14. K těmto námitkám zdejší soud uvádí, že odvolání žalobkyně nebylo zamítnuto jako nepřípustné dle § 92 odst. 1 správního řádu (tak by žalovaný zjevně postupoval v případě, kdyby dospěl k závěru, že vzdání se práva žalobkyně podat odvolání bylo účinné), naopak bylo řádně projednáno a meritorně posouzeno. Na s. 4-5 žalobou napadeného rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl následující: *„Ze spisového materiálu bylo odvolacím orgánem zjištěno, že účastnice řízení se dne 9. 3. 2017 písemně vzdala práva na odvolání proti předmětnému rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán není přesvědčen, že se v tomto případě jedná o dostatečně patrný projev svobodné vůle účastnice řízení (vzdání se práva na odvolání bylo učiněno na formulářovém tiskopise, který byl účastnici řízení předložen správním orgánem I. stupně), rozhodl se ke zmíněnému vzdání se práva na odvolání nepřihlížet a odvolání účastnice řízení projednat.“*
15. Jelikož žalovaný meritorně projednal odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud shledal argumentaci žalobkyně týkající se otázky účinnosti vzdání se práva na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako bezpředmětnou, a tudíž se jí blíže nezabýval. Soud pouze alespoň stručně uvádí, že z protokolu o výlechu účastníka správního řízení vyplývá, že žalobkyně nepožadovala přítomnost právního zástupce, rovněž nevznesla žádné námitky týkající se porozumění otázkám správního orgánu prvního stupně, resp. tlumočení. Zdejší soud neshledal žádnou z otázek správního orgánu prvního stupně sugestivní či jinak nepřípustnou. Skutečnost, že správní řízení před správním orgánem prvního stupně proběhlo v rámci jednoho dne, zdejší soud nepovažuje za rozpornou se zákonem; z vlastní činnosti je navíc Městskému soudu v Praze známo, že tato praxe není nikterak neobvyklá.
16. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále též „zákon o zaměstnanosti“).
17. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017, povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS, mimo jiné uvedl: *„Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017-13, „[p]racovní vízum vydané jiným členským státem Evropské unie neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území České republiky. Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty, nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území České republiky dle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Výjimky z tohoto pravidla jsou pak stanoveny v § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti.“*... Ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat jednak v souladu s účelem a systematikou zákona o zaměstnanosti, jednak v souladu s právem Evropské unie, neboť se jedná o implementaci zásady volného pohybu služeb dle čl. 56 a násl. Smlouvy o

fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), na kterou bylo ostatně zákonodárcem výslovně odkázáno v poznámce pod čarou k tomuto ustanovení.

Podle článku 56 SFEU „[p]odle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb“. Podle článku 57 SFEU „[z]a služby se podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob“. Svobodu volného pohybu služeb lze podle článku 52 v souvislosti s článkem 62 SFEU omezit z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví....

V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307/09 až C-309/09, Vicoplus, Soudní dvůr za použití směrnice č. 96/71/ES definoval kritéria umožňující určit, zda poskytovaná služba představuje poskytování pracovníků jako pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice č. 96/71/ES či zda se jedná o dočasné vyslání pracovníků do jiného členského státu za účelem provedení prací v rámci poskytování služeb jejich zaměstnavatelem ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES [Soudní dvůr se blíže nevěnoval poskytování pracovníků v rámci skupiny podniků dle čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice č. 96/71/ES, které není relevantní ani pro nyní posuzovanou věc]. Dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (rozsudek Vicoplus, bod 51). V citovaném rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že s ohledem na zvláštní povahu služby spočívající v poskytování pracovní síly, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí strana, pro kterou jsou služby určeny, jsou členské státy oprávněny podříditi takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (rozsudek Vicoplus, body 28, 29 a 41)....

Z uvedeného je patrné, že český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací

opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“

19. V posuzovaném případě se ve správním spise nachází pracovní smlouva (v polském jazyce) mezi žalobkyní a polskou společností OVD-TEMYRTRANS, podle níž žalobkyně s účinností od 20. 2. 2017 měla být zaměstnána u této společnosti (pracovní poměr na dobu neurčitou) s místem výkonu práce na adrese v Polské republice. Téhož dne pak žalobkyně s polskou společností OVD-TEMYRTRANS uzavřela dodatek k pracovní smlouvě, jímž bylo místo práce změněno na dvě adresy v České republice (P., P.). Jak žalobkyně uvedla v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, její nástup do zaměstnání byl spolupracující společností Vidininvest Trade s.r.o. nahlášen úřadu práce dne 20. 2. 2017 (žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl datum 25. 2. 2017). Ve správním spise je rovněž založena smlouva o poskytování příhraničních služeb uzavřená mezi polskou společností OVD-TEMYRTRANS (dodavatelem) a českou společností Vidininvest Trade s.r.o. (odběratelem), podle níž dodavatel bude pro odběratele provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, přičemž plnění této smlouvy je dodavatel oprávněn zajistit prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Ve správním spise se dále nachází smlouva mezi společnostmi VELKÁ PECKA s.r.o. (objednatelem) a Vidininvest Trade s.r.o. (zhotovitelem) označená jako rámcová smlouva o dílo, podle níž se zhotovitel zavazuje provádět dílo (tj. zajištění včasného vyskladnění objednaného množství zboží, kompletace nákupu pro zákazníky, odvoz zkompletovaných nákupů do zóny kurýrů, příjem palet zboží od dodavatelů a jejich uskladnění v rámci skladových pozic, kontrola expirací, inventura skladových pozic, zajištění úklidových prací objednatele, spočívající zejména v lisování fólie a papíru do balíků, kompletaci a balení balíků, převozu palet) na místech, v časech a lhůtách uvedených v objednávkách objednatele, a to na adrese P.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na s. 6-7 mimo jiné uvedl: „Odvolací orgán po prostudování správního spisu má za to, že v případě účastnice řízení se nejedná o vyslání na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, jak by mohly naznačovat uvedené dokumenty založené ve správním spisu a také dokumenty předložené účastnicí řízení s podaným odvoláním. Předloženými dokumenty je podle odvolacího orgánu zastíráno skutečné jednání účastnice řízení na území ČR, a to výkon zaměstnání bez povolení, kdy pro výkon předmětné pracovní činnosti na kontrolovaném pracovišti potřebovala povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, čehož nedostála, tudíž prováděla práci při přípravě a balení zboží v rozporu s právními předpisy....Polská společnost OVD-TEMYRTANS neposkytuje na území ČR žádnou službu, nýbrž ze shromážděných dokumentů je zřejmé, že pro společnost Vidininvest Trade s.r.o., IČ 04249968, „zabezpečila“ pracovní sílu. Proto také polský zaměstnavatel s účastnicí řízení formálně podepsal pracovní smlouvu spolu s dodatkem ohledně práce v ČR. Pracovní smlouva spolu s dodatkem o práci v ČR byla podepsána dne 20. 2. 2017, tento den měl být informován i úřad práce o jejím nástupu zaměstnání v ČR, k tomu však došlo až 25. 2. 2017. Ve stejný den 20. 2. 2017 účastnice řízení podepsala další dokument nazvaný

„POUCENÍ“. Za daných okolností není ani předpoklad, že by účastnice řízení v rámci uzavřené smlouvy měla v budoucnu dále působit také v Polsku, zvláště pokud pro svého zaměstnavatele v Polsku nikdy nepracovala. Z uvedeného je podle odvolacího orgánu patrné, že účastnice řízení pro svého polského zaměstnavatele pracovala pouze v ČR.“

21. Soud se s citovaným odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje a dodává, že z dokumentů založených ve správním spise vyplývá, že účelem uzavření pracovní smlouvy mezi žalobkyní a polskou společností OVD-TEMYRTRANS bylo toliko zaměstnávání žalobkyně na území České republiky. To vyplývá již ze skutečnosti, že v den uzavření pracovní smlouvy (20. 2. 2017) smluvní strany (tedy polská společnost OVD-TEMYRTRANS a žalobkyně) uzavřely dodatek, jímž bylo změněno místo výkonu práce žalobkyně z adresy v Polské republice na dvě adresy v Praze. Žalobkyně pak při svém výslechu před správním orgánem prvního stupně dne 9. 3. 2017 uvedla, že jak přicestovala do České republiky, tak nastoupila, to bylo tak před měsícem. Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalobkyně svoji pracovní činnost nikdy nevykonávala (ani neměla vykonávat) na území Polské republiky, nýbrž zjevně přicestovala do České republiky za účelem začlenění na český pracovní trh, tedy v rozporu se zákonem o zaměstnanosti i právem Evropské unie. Z těchto důvodů soud uzavřel, že výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na žalobkyni nevztahuje.
22. Městský soud v Praze dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018 č.j. 2 Azs 142/2018-17 týkající se téže polské společnosti: *„Dne 10. 5. 2017 s ní společnost OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o., uzavřela pracovní smlouvu na dobu neurčitou (která byla ještě téhož dne doplněna o dodatek, podle kterého měla pracovat na adrese závodu společnosti Initial Ecotex, s. r. o., a to bez jakéhokoli časového omezení). Pro polského zaměstnavatele však nikdy nepracovala. Ihned po podepsání pracovní smlouvy byla vyslána do České republiky, kde od 11. 5. 2017 do 25. 5. 2017 (kdy byla kontrolována Policií České republiky) pracovala pro českou společnost Initial Ecotex, s. r. o., jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Práci jí zadávala a kontrolovala zaměstnankyně společnosti Initial Ecotex, s. r. o., mzda jí měla být vyplacena teprve 27. 5. 2017. Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k názoru, že i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi společností OVD-TEMYRTANS, sp. z o. o., a stěžovatelkou, a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností VIDININVEST, s. r. o.) společnost OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“*
23. Skutkové okolnosti jsou v daném případě podobné s případem řešeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 142/2018-17. I v posuzovaném případě žalobkyně

pro polskou společnost OVD-TEMYRTRANS nikdy nepracovala; ihned po podepsání pracovní smlouvy a dodatku začala pracovat v České republice pro společnost VELKÁ PECKA s.r.o. I přes formální zastření skutečností uzavřenými smluvními vztahy společnost OVD-TEMYRTRANS fakticky jednala jako agentura práce, která žalobkyni pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, přičemž na tuto situaci nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně proto nebyla oprávněna k výkonu zaměstnání na území České republiky (nebyla držitelkou zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území České republiky), přičemž byl naplněn důvod pro uložení správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců.

24. V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018 č.j. 4 Azs 134/2018-18, který se týká též polské společnosti. Zde Nejvyšší správní soud uvedl, že správní orgány i krajský soud přesvědčivě vysvětlily, že stěžovatelka nevykonávala hlavní pracovní činnost u zaměstnavatele, tj. polské společnosti OVD-TEMYRTANS, která ji vyslala na území České republiky. K žalobkyni odkazovanému vyjádření Evropské komise soud znovu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 134/2018-18, kde je mimo jiné uvedeno: „*Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelkou předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní.*“ Zdejší soud se s tímto hodnocením Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje.
25. Co se týče důkazních návrhů, žalobkyně navrhovala provedení důkazů toliko těmi dokumenty, které již jsou obsaženy ve správním spise (dokazování správním spisem se přitom neprovádí, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Jelikož provedení navrhaných důkazů by bylo nadbytečné, soud tyto navrhované důkazy neprováděl.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. srpna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně